

***A LLEIDA
ENGEGUEM
CINC MOTORS
PER CANVIAR-HO
TOT***

JUSTÍCIA SOCIAL UNA LLEIDA INCLUSIVA I SOCIALMENT JUSTA

La defensa d'una societat més justa passa, inevitablement, per avantposar l'interès públic per davant de l'individual. Entenem que no hi ha possibilitat de desenvolupar una democràcia real si, en les relacions socials i en la vida econòmica que regeix la nostra ciutat, no tothom pot gaudir d'uns drets bàsics i irrenunciables.

Lleida ha d'ésser una ciutat socialment inclusiva, on tots els ciutadans i ciutadanes gaudeixin d'una acció del govern municipal adreçada a garantir la igualtat d'oportunitats. Volem un ajuntament participatiu, inclusiu i bel·ligerant amb qui ens nega el dret al treball, a l'habitatge digne, a la qualitat de vida. I no sols això, el sector públic municipal ha de ser exemple i bressol d'una altra Lleida que aposti per satisfer les necessitats dels ciutadans i ciutadanes, ja no en nom seu, sinó obrint les decisions econòmiques a la participació i a la co-decisió.

Aquest nou model de ciutat entenem que passa per prendre partit, amb mesures concretes, pel teixit productiu, comercial i agrari local en detriment del capital transnacional, que avui és aquí i demà allà, així com per estendre l'economia social i el model cooperatiu com

a fórmules de democratització de l'economia i per un millor repartiment dels recursos.

L'actual política d'aliances de l'administració local amb el món econòmic s'assenta ara mateix sobre una aposta asimètrica. Mentre els nostres representants s'asseuen en consells d'administració de la banca o van del bracet en múltiples projectes amb entitats empresarials sense qüestionar-los males praxis que destrueixen o precaritzen llocs de treball a Lleida, la relació amb la part treballadora, la majoritària, es basa en una política simbòlica de declaracions i ajuts al sindicalisme que no incideixen ni en el mercat de treball lleidatà, ni en l'elecció d'un model econòmic sobre el qual mai no som interpel·lats. Al mateix temps, l'endeutament bancari de la pròpia corporació ha hipotecat en gran part la capacitat de decisió del futur de la ciutat.

La intervenció de la societat lleidatana, doncs, per aturar el desmantellament de les conquestes socials assolides en l'anomenat Estat del Benestar i per escollir un canvi de timó cap a unes noves relacions econòmiques més democràtiques i ètiques requereix, tant a dins com a fora de l'ajuntament, un canvi d'enfocament que comença per nosaltres mateixes.

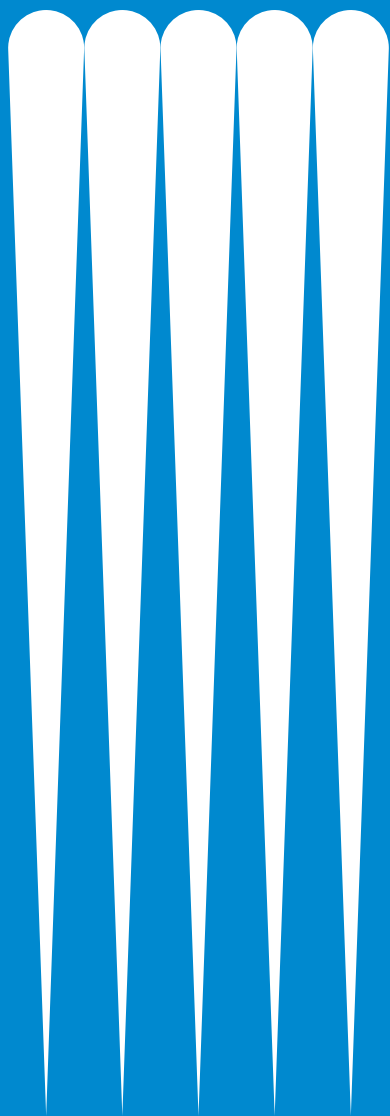
1. Les ciutadanes i les entitats de base ens interpel·lem com a subjectes amb capacitat de decisió sobre l'estat de l'economia i el treball al nostre municipi? L'ajuntament com pot vehicular de forma inclusiva aquesta conversa amb el món empresarial i social de la ciutat cap a una economia més ètica i democràtica?
2. Uns bons serveis públics, gratuïts i de qualitat per a la ciutadania lleidatana han d'incloure unes bones condicions laborals i la destinació dels beneficis a les arques municipals o al propi abaratiment o gratuïtat del servei, a través de la municipalització de tots els serveis? Mentre no es reverteix l'actual situació, cal auditar la gestió de les concessions i fer-ne un seguiment diari? Els plec de condicions actuals recullen les necessitats socials dels usuaris dels serveis i s'hi fomenta l'ètica i el progrés en la qualitat de vida, la producció i consum de proximitat, els drets laborals, etc.?

3. Una política d'hisenda municipal basada en la justícia distributiva exigeix una major recaptació a les rendes més altes en uns moments d'emergència social, en que cal que l'Ajuntament disposi de fons per continuar duent a terme la seva funció social redistributiva; cal augmentar impostos a totes aquelles empreses i particulars que més guanyen i han guanyat i, en una ciutat amb un IBI alt, es poden obrir noves vies de recaptació i aprimar despeses de l'estructura municipal? Què fer davant el deute il·legítim amb la banca privada?
4. Com transformar una política d'habitatge que no arriba a cures pal·liatives en una veritable reordenació del dret a l'habitatge a Lleida, més enllà d'assumir les legítimes i justes demandes de les plataformes d'afectats pels desnonaments bancaris?
5. Lleida ciutat educadora. L'educació més enllà de l'àmbit dels serveis, com a factor de cohesió social, democràcia i progrés. Per quan un Projecte Educatiu de Ciutat que inclogui totes les polítiques que tenen a veure amb l'educació, la infància i les famílies? Aturem la segregació escolar?
6. Lleida ciutat sana. La sanitat i els serveis sociosanitaris estan sotmesos a retallades i privatitzacions, com hi col·labora la Paeria, com revertim el procés? Remunicipalitzem l'atenció domiciliària? Prou apartheid sanitari, com atendre les persones sense papers?
7. Lleida ciutat inclusiva. Les polítiques socials no només han de ser assistencials per alleugerir les necessitats econòmiques o de problemàtica d'exclusió social, cal treballar per solucionar les causes que provoquen aquesta problemàtica o necessitat amb plans d'actuació col·lectiva que no es limitin a intervenir amb les persones receptors d'ajuts. Com aturem el desmantellament dels serveis socials municipals? Reobertura de l'alberg? Quina atenció als temporers?
8. El sector públic municipal com ha de donar exemple en les condicions de treball, el caràcter fix,

l'estabilitat, etc. del seu personal alhora que incidir en mantenir aquests mateixos drets en les empreses privades lleidatanes? I els pressupostos municipals poden ser participatius?

9. Com lluitar contra les deslocalitzacions empresarials, contra els abusos de les multinacionals envers el teixit productiu propi i, en general, contra una fugida en la responsabilitat corporativa empresarial amb la ciutat, quines polítiques de retorn barri a barri es poden comprometre des de l'impuls públic a l'economia local? Cal incloure el fet migratori dins l'àmbit de la co-responsabilitat de l'administració envers un model socioeconòmic que se'n ha servit i, en conseqüència, atorgar un reconeixement explícit, amb mesures municipals en diferents àmbits, del seu esforç a la marxa de l'economia local amb unes condicions d'alta precarietat que han estat tolerades?
10. Com estimular les fórmules d'economia social, la producció i consum de proximitat i el cooperativisme des de l'ajuntament i des de fora estant? Per quan un viver d'experiències cooperatives? Recuperem els mercats? Avancem cap a la renda bàsica de ciutadania amb mesures locals? Impacte de gènere en l'economia?

IGUALTAT DES DE LA DIVERSITAT D'IDENTITATS CAP A LA IGUALTAT DE DRETS

Transformar les relacions humanes basades en la subordinació, l'opressió o la dominació, sustentades per l'actual sistema social i econòmic, passa per treballar un nou model de convivència des de la diversitat d'identitats i la igualtat de drets, en què les persones siguem empoderades per les institucions i no a la inversa.

Actualment la nostra ciutat es regeix per una Ordenança de Civisme i Bones Pràctiques que, lluny del que el seu títol suggereix, ens relega a mers complidors de l'ordre i de la llei en els espais públics, per comptes de centrar-se en promoure la convivència i la cohesió des del reconeixement de drets, la igualtat i la sensibilització social.

Un text autoritari i inquisitiu, aprovat molt abans que el reglament de participació i les cartes de drets de ciutadania de la Paeria, que ens aparta dels espais públics, limita la nostra llibertat d'expressió, castiga conductes totalment inofensives i, especialment, castiga la pobresa. Una norma que fomenta la insolidaritat i el menyspreu a les persones excloses, l'individualisme i la no participació.. que en definitiva atempta a la convivència perquè se centra, no en eradicar les causes de l'exclusió i del

conflicte social, sinó en escombrar-lo de la via pública.

El civisme entès com l'interès pels afers ciutadans i per l'exercici del dret a la ciutat ha de partir de la igualtat de drets de la persona més enllà de les seves condicions socials, culturals, de gènere, edat, ètnia, dependència o capacitat diverses, i la seva reglamentació ha de donar lloc a una concepció de la ciutadania i de la convivència ciutadana que ens atorgui un paper actiu i participatiu, per comptes de tractar-nos com a consumidors i usuaris de drets.

En aquesta aposta per la igualtat efectiva cal combatre totes les formes de discriminació, sigui per gènere, orientació sexual, edat, capacitats, ètnia, procedència, creences o qualsevol altra.

A més a més, per a fer efectiva la igualtat dels lleidatans i les lleidatanes, la satisfacció de drets no pot dependre del poder adquisitiu de les persones, motiu pel qual no podem deixar-la en mans del mercat o la iniciativa privada sinó que hem de proveir-la des de les institucions.

1. Deroguem l'ordenança de civisme i desenvolupem un veritable consens per la convivència i el dret a la ciutat? Les entitats i moviments socials tenim responsabilitat envers l'establiment de llaços i ponts dins la societat lleidatana? Ens hi hem desentès delegant el disseny del model de convivència a la classe política? Atorguem veu i vot als col·lectius exclosos o discriminats en mecanismes de participació que ens ajudin a universalitzar les polítiques socials de la Paeria? Desterrem els estereotips i afrontem els problemes reals de la convivència multicultural? Impacte de gènere en el model de convivència? Recuperem els espais públics per usos públics? Fem barri?
2. Gènere i alliberament sexual: Apostem pel feminisme com a eina de transformació i per superar les desigualtats entre dones i homes i la consideració dels valors femenins i masculins com a complementaris i inherents a la persona? La coeducació i l'alliberament sexual com a pals de pal·ler de les polítiques d'igualtat municipals? Creem fòrums d'àmbit municipal que, aprofitant el bagat-

ge dels espais i entitats que ja hi treballen, siguin un lloc de diàleg, trobada i aportació? Reconvertim la Regidoria de Polítiques d'Igualtat cap a la seva funció informadora i auditora de la resta de polítiques municipals? Amb què ha de comptar un Casal de la Dona que vulgui ser generador de dinàmiques d'empoderament de les dones de la ciutat? Creem els mecanismes per diagnosticar, auditar i informar l'impacte de gènere de les pròpies polítiques públiques abans d'executar-les? Pla d'emergència davant la propera aprovació d'una llei limitativa dels drets sexuals i reproductius de les dones, com altres formes de violència?

3. La infància: amb les actuals xifres de la crisi i la misèria, combatre la manca d'accés a les escoles bressol i als menjadors escolars amb mesures col·lectives i comptant amb el col·lectiu educatiu? Intensificar el seguiment dels casos de malnutrició infantil i de precarietat en les condicions de vida i habitatge a la ciutat? Quin cost indirecte per l'encariment dels serveis municipals privatitzats? El dret al joc, el dret a l'espai públic, el dret als equipaments socioeducatius com es satisfan a Lleida, quina política de taxes a ludoteques i quin suport a entitats? Actuacions envers la no segregació escolar i extraescolar, com pot intervenir la Paeria? Estem aprofitant les experiències d'intercanvi multicultural dels infants en positiu?
4. Les polítiques de joventut: tenen present com a eix central la participació del jovent, a fi de potenciar l'autonomia d'un col·lectiu que en l'actualitat conforma les grans xifres d'atur i precarietat, així com una creixent tendència migratòria a la recerca d'oportunitats? Totes les àrees d'intervenció municipal tenen present el col·lectiu jove en relació a l'habitatge, al accés a prestacions, mobilitat...? Espais de joves o per a joves, com potenciem l'ús dels espais i equipaments (tant públics com privats) i amb ells el desplegament de polítiques culturals i formatives amb els joves com a protagonista? L'expressió cultural als murs i als carrers es pot aprofitar per a la ciutat per comptes de tractar-la com un aspecte de seguretat i neteja viària?

5. a tercera edat: quina política inclusiva per la vellesa? Aprofitem el bagatge i l'experiència en les polítiques municipals? Amb les xifres de les pensions i els estralls de la soledat en la vellesa, cal intensificar el seguiment de serveis socials? Municipalització de l'atenció domiciliària? Quins mecanismes d'empoderament per la franja de la tercera edat sobre l'entorn i les àrees d'intervenció municipal? Protagonisme en les actuacions de memòria històrica a través de les històries de vida? Quins espais de trobada intergeneracional?
6. Capacitats, dependència i exclusió: la política municipal va dirigida a reduir o eliminar les limitacions i els estereotips? Cal promoure la participació activa de les persones amb discapacitat o situacions d'exclusió, donar suport i enxarxar els col·lectius que ja existeixen, fomentar iniciatives de sensibilització social i reforçar el suport a les famílies? La Paeria incideix en l'ocupabilitat de les persones via contractació pública i clàusules socials en favor dels col·lectius amb discapacitat i/o amb risc d'exclusió social? Es tenen en compte en les polítiques públiques d'habitatge, formació, prestacions.. cap a la universalitat? Es poden generar espais d'intercanvi de capacitats des de les polítiques municipals?
7. Convivència multiracial i multicultural: es separa adequadament l'eradicació de la discriminació social per raó d'ètnia de les polítiques socials d'acollida de persones nouvingudes? Es treballa a part la comprensió social del fenomen migratori i el reconeixement del seu paper productiu en l'economia local, a canvi d'unes condicions d'alta precarietat conegudes i tolerades? Es despleguen mesures concretes d'eradicació de la xenofòbia social i institucional a Lleida? Per reglamentar la convivència canalitzem un debat amb consensos bàsics entre els diferents actors, obrint-se a les visions i aportacions divergents? Tractament unitari dels drets de les dones, desplegament diferenciat de mesures cap a l'equiparació? Les expressions culturals formen o transformen la cultura popular tradicional, s'han d'adoptar o diferenciar en la programació pública de festes i tradicions? Quina

política cap als afers religiosos, la Paeria ha de deixar de fomentar la religió majoritària o originària i quina relació establir amb el poder públic? Qui ha de treballar pels valors de la laïcitat?

8. Solidaritat i cooperació: repensar polítiques públiques envers l'esclatxa nord-sud que eradiquin els estereotips i conscienciïn de la relació causa-efecte entre l'organització macroeconòmica, en que s'insereix la UE, i les concretes condicions de vida? Eliminar els acords i convenis amb empreses o organitzacions institucionals o privades depredadores o agressives amb els territoris i comunitats? Foment dels projectes de transformació social i d'eradicació de les desigualtats d'arrel?
9. La regidoria d'igualtat i drets civils ha d'impulsar una tasca activa, de cerca de casos, seguiment, acompanyaments per l'eradicació de les formes de discriminació existents? Com neutralitzar l'aparició de brots racistes i feixistes a la ciutat? Treball en l'etapa educativa, en els mitjans, amb actuacions concretes des del consistori? Empoderament dels col·lectius amb mecanismes de participació i amb actuacions prèvies que permetin l'accés a aquests mecanismes? Posar fi a l'apartheid sanitari?
10. Acció pública per corregir les desigualtats i les formes de discriminació que apareixen en el comerç, l'oci, el serveis privats que regula el mercat? Quin model d'accés universal als espais públics, al lleure, a les activitats infantils, a la cultura?

PARTICIPACIÓ ESPAI, CULTURA I PARTICIPACIÓ PER AL CANVI SOCIAL

Durant massa anys la participació política s'ha relegat al vot a les urnes cada quatre anys, una dinàmica del xec en blanc que ha acabat de trencar el fi lligam que unia elector i elegible, i que ha allunyat a les persones dels afers públics en entendre, amb meridiana claredat, quin ha estat el paper de la classe política de reproductora dels interessos del capital a Lleida i al món, i d'aprofundiment en una forma de fer política especialitzada i professionalitzada que no estava a l'abast de la gent del carrer. A Lleida la participació ciutadana a les institucions no funciona com un mecanisme habitual ni obert. La presa de decisions es reclou en despatxos en els que la ciutadania hi té el pas barrat i en els que s'acaben semi ocultant i ignorant els mecanismes de participació existents. El reglament de participació ciutadana, tot i existir, es troba en un estat latent i en cap dels casos es pren com una eina indispensable per a la presa de decisions. Fer-ho comportaria sense cap mena de dubte: una millora de la gestió pública, una aposta per la modernització de l'administració a fi d'oferir respostes de proximitat i desenvolupar un estil de govern més sensible, més efectiu i més democràtic, així com l'establiment d'una comunicació més fluida a partir de canals i espais de diàleg.

No obstant, la societat civil està més viva que mai i ha sabut mobilitzar-se pels drets socials i nacionals prenent carrers i places, convocant audiències públiques, creant nous espais unitaris i marcant agendes polítiques, també a la nostra ciutat.

En l'àmbit cultural, estem ancorats en un model institucionalitzat en el que la cultura queda reduïda i reclosa als centres que el poder polític oficial fomenta. Teatres, museus, arxius, biblioteques etc., per alternatius que es vulguin presentar a ulls de la ciutadania –a Lleida tenim el cas de la Panera-, viuen únicament dels pressupostos públics que acoten l'espontaneïtat i la potència que té el propi àmbit cultural. Cal repensar els models establerts en els que uns pocs fan cultura per uns pocs i cal reobrir la imaginació a donar cabuda a noves formules d'expressió. Massa sovint els joves se senten exclosos dels circuits oficials de la cultura oficial i això fa que aquests busquin nous espais autogestionats que en definitiva donen molta idea de cap a on s'hauria de tendir per tal d'assolir una cultura participativa i inclusiva.

En els darrers anys, la cultura ha estat tractada com un recurs econòmic a través de la promoció de les indústries creatives o culturals amb el mandat de servir al creixement econòmic, del que n'és exponent la programació de la Llotja. En ocasions aquest model es fonamenta en la depredació de la riquesa generada pels petits agents culturals i pel propi teixit social. Aquests models, però, poden qüestionar-se des d'iniciatives de base i espais culturals gestionats per la pròpia ciutadania.

Parlem de participació i cultura, i del propi dret a la ciutat que es defineix com el dret de les persones a decidir i participar activament en el disseny, producció i ús de l'espai públic i de l'entorn construït. Més enllà de fer-ne ús, gaudir-ne o consumir els espais públics i equipaments culturals, contemplem la participació activa de la ciutadania en la presa de decisions, la gestió i fins i tot la construcció material del seu entorn.

Així doncs, malgrat l'encorsetament institucional, s'han succeït les expressions de participació al marge de la política professional i les mostres de cultura i d'ocupació popular del espai públic al marge de les administracions, que demostren que és possible revertir l'actual situació.

1. La política professional com a fracàs de les polítiques de participació o tenim el que ens mereixem com a societat d'esquena als afers públics? Fer política des del carrer i les manifestacions líquides de poder ciutadà, noves cares i noves formes des del 15M? Relació entre l'esquerra institucional i els moviments socials, qui serveix a qui? Vinculem les quotes de poder de l'esquerra institucional cap a la consecució d'objectius dels moviments socials o l'absorció del discurs té una sola lectura electoralista? Les CUPs a cavall entre les institucions i el carrer, eina eficaç en clau local? Podem marcar el rumb a les eines polítiques des dels moviments socials amb consens en les demandes i fent acatar el poder de decisió horitzontal, sense rèdits electorals ni líders? Quin assemblearisme practiquem, com millorar-lo? Conciliar el temps de vida i el temps de fer política, pressupòsit bàsic per ampliar la participació? Com democratitzar i universalitzar els propis moviments socials? Com trencar la subrepresentació femenina?
2. Una regidoria de participació real. Actualment té un paper nul, ni fomenta el treball en xarxa de les entitats, ni s'encarrega de vetllar per la participació, ni difon la informació de manera transparent. Cal vertebrar una regidoria que esdevingui central en l'organigrama municipal. Quina regidoria de participació volem i per a què? Amb quines funcions i objectius? Amb quina activitat? Com simplificar i informar dels canals d'assessorament a les entitats i als ciutadans i de les eines i espais de participació per afavorir-ne la seva utilització?
3. El Ple com a màxim òrgan de representació política segueix clos en ell mateix, malgrat l'esforç d'iniciatives ciutadanes per retransmetre'l, les hauria d'assumir el propi ajuntament? El Ple hauria d'adaptar-se als horaris laborals? Tant el Ple com la resta d'òrgans municipals podrien obrir-se a la participació ciutadana de forma sistèmica i acabar amb l'actual gestió clientelar per part dels càrrecs electes d'entrar demandes concretes? Com corregir la subrepresentació femenina en els espais de poder?

4. Els mecanismes que s'anomenen «de participació ciutadana» han de ser vinculants, no només consultius. Cal fer un pas enllà i dotar-los de poder decisorí. El marc legal és interpretable i, sobretot, cal buscar esclletxes com l'article 69 de la Llei de bases del règim local que preveu la possibilitat que els consells ciutadans tinguin poder de decisió? Els consells territorials han de ser repensats. Són òrgans que ens serien d'utilitat? Els podem repensar? Creiem que avui en dia no funcionen, que no tenen objectius reals i que són utilitzats de manera partidista i amb fins personalistes del partit al govern. Com podem renovar els consells territorials?
5. Els pressupostos participatius una proposta de nou canal de participació en temps de crisi i de responsabilitat social?
6. Els mecanismes de comunicació entre l'ajuntament i el ciutadà són els adequats? la Web i la revista de l'ajuntament, una arquitectura de la informació adequada i una accessibilitat que permet l'accés real a la informació? Quina informació més enllà de l'obra de govern? I a la inversa, per quan cartelles populars i espai en els mitjans municipals?
7. El reglament de participació ciutadana i la proposta d'un pla de participació municipal. El reglament està actualitzat a dia d'avui? És realista a les dinàmiques municipals? Com podem treure'n el màxim de partit? Cal discutir-lo de nou i plantejar la necessitat d'un pla de participació municipal que encari les actuacions en matèria de participació pels propers anys, no només amb l'existència d'un reglament?
8. Recuperem la gestió dels equipaments culturals municipals? Els espais independents i els models culturals alternatius generen un model nou que defensa la cultura como un bé comú, com podem posar-los al servei de les persones per desenvolupar una perspectiva crítica envers la societat i articular estils de vida igualitaris, democràtics i sostenibles? És suficient el suport municipal als grups de cultura popular? Quin model de festes majors volem?

9. Treball en xarxa a nivell local, nacional i internacional. Els espais culturals gestionats per iniciatives ciutadanes poden contribuir a teixir xarxes de suport mutu en un territori específic —però també amb altres regions fora de l'àmbit local— construint xarxes locals i globals. Quins reptes i dificultats planteja aquest procés?

10. El dret a la ciutat i a la construcció col·lectiva del territori. Entenem aquest dret com un dispositiu democratitzador i una manera d'afavorir la justícia social i cultural. Hauríem de potenciar la idea de la recuperació de l'espai públic a través de la cultura i reflexionar sobre la relació entre espai públic, ciutadania i pràctiques culturals. Com es pot articular aquest dret? Quins reptes i dificultats planteja? Com es relaciona amb els espais socials i culturals independents?

TERRITORI EL DRET A LA CIUTAT. PONENT, TERRITORI DE GRAN VALOR NATURAL I PAISATGÍSTIC

L'urbanisme com a eina al servei de la ciutadania i del dret a la ciutat pot ser un instrument per fer accessible l'ús públic del espai urbà, per fer habitable la ciutat, per moure's amb connectivitat entre barris i per mantenir un diàleg obert entre Horta i ciutat.

Apostem per un model de ciutat compacta i mediterrània on les activitats humanes, siguin residencials, comercials, d'equipaments o de serveis es trobin convivint de forma respectuosa i integrada, a fi d'aportar un dinamisme generador d'un teixit social cohesionat on càpiquen les necessitats de mobilitat, ús, residència, punt de trobada.. de tots els lleidatans amb independència del seu gènere, edat, capacitat i condició social o familiar.

Del contrari, l'especialització d'àrees urbanes per a residir, per a comprar, per equipaments culturals o de lleure, per serveis socio-sanitaris, etc. no fa més que potenciar l'exclusió social i discriminar l'ús de l'espai pels grups humans en funció de les seves necessitats i dependències. Desconnectar els barris del centre, primer l'ús del vehicle privat, netejar amb diferent intensitat unes o altres zones, dotar els espais de mobiliari inadequat, no

preservar la identitat dels barris, no consultar als veïns i veïnes, crear barreres arquitectòniques o barreres socio-econòmiques per al gaudi dels diferents espais són males praxis que existeixen a la nostra ciutat i que poden corregir-se des de l'ordenació urbanística i la intervenció amb noves polítiques de planejament, participació i mobilitat.

Per una millor conservació del patrimoni natural de la nostra ciutat és de vital importància que el disseny i construcció de les noves infraestructures vetlli en tot moment per la preservació d'aquest. Cal preservar en mans públiques les fonts d'energia, l'abastament d'aigua i la cura del medi ambient, la flora i la fauna. Cal obrir parcs públics a la ciutat i recuperar els existents per a usos públics. Cal defensar l'Horta lleidatana i connectar-la a la ciutat fomentant els corredors naturals de la ciutat. Cal defensar el Segre, el riu més llarg de Catalunya, i preservar-ne un cabal ambiental necessari per al seu ecosistema i la qualitat de l'aigua.

La participació segueix essent la gran assignatura pendent de la Paeria en general i, en el cas de l'urbanisme i el medi, en particular. El dret a la ciutat passa també per definir quins usos, quins espais, amb quin entorn convivim totes plegades i actualment les noves tecnologies poden facilitar aquesta democratització, sempre i quan la ciutat a més d'intel·ligent sigui ètica, solidària i participativa.

1. L'urbanisme barri a barri. S'analitzen les necessitats urbanístiques de cada barri, es consulta amb el veïnat de forma prèvia al disseny de polítiques urbanístiques i de convivència? Incidència dels pressupostos participatius i de l'ordenança de civisme en les usos, les accions i infraestructures als barris? Es defensa la memòria històrico arquitectònica de la ciutat, amb catàleg d'immobles i restes, amb creació d'itineraris que en fomentin el coneixement?
2. Innovem i democratitzem el model de participació ciutadana urbanística i ambiental, amb interlocució de col·lectius exclosos i amb ús de noves tecnologies? Les entitats i la ciutadania podem constituir una taula d'entitats que treballi conjuntament amb l'ajuntament per preservar el nostre patrimoni na-

tural i sigui consultada amb anterioritat a l'execució urbanística i d'infraestructures? Recuperem el poder decisor sobre l'execució de les polítiques ambientals acordades en gran part en el Fòrum Ambiental de Lleida de 1999 i que ara mateix recau en la Fundació privada Agenda 21?

3. Fem un replantejament del Pla Local d'Habitatge com a instrument que defineix el programa d'actuació tècnica i estratègic per l'assoliment del dret de les persones a gaudir d'un habitatge digne i en condicions assequibles i que compti amb la participació ciutadana activa? Marquem l'Agenda urbanística, que ha de dirigir i temporalitzar el pla, amb un creixement racional que parteixi de l'anàlisi de les necessitats reals i que protegeixi els espais propis i característics de la ciutat? Exigim els deures dels propietaris de solars i pisos buits de dotar-los d'una funció social? Paeria medidora per la resolució de conflictes en casos d'ocupació d'immobles abandonats? L'EMU com a braç executor de les polítiques de compravenda de sòl municipal i privat s'ha servit de l'especulació per obtenir ingressos públics, quins criteris d'ètica pública en l'urbanisme?
4. Repensem la mobilitat a la ciutat? Municipalitzem el servei d'autobusos urbans i redefinim la xarxa d'itineraris? Dotem Lleida d'aparcaments dissuasius a l'entrada de la ciutat, fomentant l'ús del transport públic i buidem el centre de la ciutat de cotxes? Prioritzem la circulació de vianants i ciclistes per les vies de circulació urbanes de la ciutat, amb una xarxa de carrils bicis pràctica i eficient? Assegurem l'accessibilitat del vianants per l'àrea urbana i alliberem les voreres d'obstacles?
5. Aprofitem el valor natural, agroalimentari i paisatgístic de l'Horta lleidatana amb un pla director i la connectem a la ciutat amb unes vies de comunicació que prioritzin vianants i bicicleta i que enllacin tota l'horta de Lleida i els espais naturals d'aquesta ciutat (la mitjana, el camí del riu, els aiguamolls, les basses...)? Mesures com un centre d'interpretació on s'englobi l'estudi de l'horta i del seu entorn (el riu, els aiguamolls de Rufeia, els horts urbans, explotacions agrícoles-ramaderes)?

6. Plantegem un nou model d'ús i gestió del riu Segre que faci compatibles els aspectes productius, ambientals i paisatgístics?
7. Obrim espais verds d'ús públic a la ciutat, recuperem els existents? Recuperem les Basses per usos públics? Dotem la ciutat de zones verdes reals, de manera que s'actualitzin les dades actuals excloent mitjanes de carreteres i carrers, glories i rotondes..., fomentant l'ús de plantes autòctones i adaptades a les nostres condicions climàtiques?
8. Lleida ciutat de bones pràctiques energètiques? Foment i ús de l'energia renovable, de l'estalvi energètic, de l'ajut per l'eradicació de la pobresa energètica a les llars? Remunicipalització de l'enllumenat públic que ja comptava amb la tecnologia smart? Fem una crítica a l'ús no democràtic de les noves tecnologies i la ciutat intel·ligent?
9. Quina política de gestió dels residus urbans? Remunicipalitzem el servei de recollida d'escombraries? Revisem la política de reciclatge, incrementem els recursos i les campanyes informatives? Instaurarem deixalleries a cada barri i el sistema porta-porta al centre històric de Lleida, donada la complexitat de dotar aquest barri d'un sistema de contenidors adient? Introduïm una fiscalitat progressiva en funció també del compromís amb el reciclatge?
10. Municipalitzem l'aigua com a recurs indispensable per a la vida? Mínim vital d'aigua i mesures socials que el garanteixin? Aprofitament de la xarxa de distribució, estalvi en el consum, foment de la neteja en sec de la via pública?

LLIBERTAT DES DEL MUNICIPALISME CAP A L'EMANCIPACIÓ NACIONAL

El tema nacional ha estat sempre present en la política municipal a Lleida ciutat, amb la gran particularitat d'exercir la capitalitat del fronterer territori de Ponent, la qual cosa li ha valgut a la ciutat diferents tractaments com a lloc d'interès geopolític, tant per part de l'unio-nisme com del catalanisme a esquerra i dreta.

Aquesta presència, paradoxalment, s'ha traduït en una tèbia política municipal de gestió cultural a favor de llengua, patrimoni i símbols que ens mostra algunes claus per entendre perquè el socialisme ha estat l'opció majoritària en una ciutat de tall eminentment conservador, a banda d'altres factors com el joc polític d'afavoriment territorial entre institucions del mateix color i el centralisme barceloní, però tot plegat ben imbricat en una mirada força acomplexada de la nostra catalanitat que es referma en un lleidatanisme i un provincianisme encara instal·lats al bell mig del discurs polític majoritari.

Discurs que, lluny d'haver-se superat, ha tingut episodis recents com les declaracions públiques de representants polítics queixant-se per l'absència de trams de la via catalana a Ponent o el clamorós silenci, dins aquestes

mateixes files, al no censurar l'operació LAPAO d'anorreament de la catalanitat a la Franja, fruit d'un oblit sistemàtic del lligam històric dels Països Catalans com a territoris veïns de parla catalana.

Tanmateix, la gran implicació dels lleidatans i lleidatanes en l'actual procés d'emancipació nacional sembla apuntar cap a la superació d'aquests prejudicis i d'un provincianisme que se sosté més en els centres de poder polític que no pas al carrer.

I la qüestió nacional també a Lleida té un punt i a part en el moment polític actual, en que el dret a decidir i el procés institucional endegat, seguint l'impuls de les mobilitzacions populars, tenen una presència constant en l'acció política arran del viratge de la centralitat política, fins fa ben poc situada en l'autonomisme pactista, cap un autodeterminisme transversal i de ruptura que ha emergit en un context de crisi capitalista que colpeja les classes populars, mentre assistim a una política de retallades a drets, béns i serveis públics per pagar un deute financer inflat durant dècades de política econòmica improductiva.

Al nostre país s'ha donat al mateix temps un moviment popular d'indignació davant el rescat de la banca, els desnonaments de famílies, les contínues rebaixes a l'Estat de Benestar, la reforma laboral i el manteniment de privilegis a la classe política, i un sentiment d'indignació nacional per l'ofec fiscal i la manca d'inversió estatal, d'una banda, i per un retrocés cultural històric que posa en perill la normalització lingüística, l'ús social del català, el respecte als símbols i banderes i fins i tot el marge d'autonomia que la CAC havia assolit, de l'altra.

Davant d'aquest escenari de col·lapse nacional i social, la independència de Catalunya ha passat de ser valorada per la centralitat política com una proposta arriscada i sense garanties a considerar-se una oportunitat col·lectiva d'aconseguir l'emancipació nacional i cultural junt amb el manteniment de l'Estat del Benestar.

En tot aquest procés la societat civil va tres passes per davant de les institucions i, a Lleida concretament, ha emergit un nou impuls independentista arran de l'onada de consultes populars i posteriors esdeveniments que es concreta en: un major suport social a l'autodetermina-

ció i una normalització de l'esquerra independentista lleidatana durant dècades criminalitzada, l'aparició de nous actors i d'alguns espais unitaris d'acció de forces polítiques o ideologies divergents, a l'hora que els partits catalanistes que no tenen resolt el seu suport a l'independentisme s'han tensionat i fracturat, també a Lleida, mentre apareixen mostres marginals d'auge del feixisme i unionisme a la ciutat.

1. Promoció del dret a decidir: les institucions democràtiques haurien de ser les primeres a impulsar-lo, que es pot fer des de la Paeria? Cal treballar des de l'ajuntament el diàleg amb els altres catalans, veïns de Lleida, per un consens democràtic bàsic? Els moviments i entitats ciutadanes hem de marcar l'agenda municipal en el tema nacional? Manquen espais de diàleg i conscienciació dels drets nacionals des de perspectives transformadores, en podem obrir?
2. Independència i construcció social d'un nou Estat: com dotar de contingut social l'actual procés d'emancipació en clau local? Hi ha lligam entre la situació del finançament municipal retallat per l'Estat i per la política d'endeutament, amb retallades a serveis, i la construcció d'un Estat social i democràtic? Quins actors cal incorporar al procés que no hi estiguin mobilitzats per a sumar en aquesta construcció social? L'esquerra independentista hem tocat sostre a la ciutat o podem ser aquest espai de confluència?
3. Països Catalans: Cal una aposta per la construcció nacional i referencialitat de Lleida com a capital històrica, amb polítiques d'intercanvi i suport amb territoris d'arreu dels Països Catalans? És poden fer polítiques transfrontereres i supradministratives de caire cultural, econòmic i social? Quina ha de ser la relació de la Paeria amb la Franja?
4. El lleidatanisme té arrel a la ciutat? Amaga un provincianisme de tall espanyolista? Quin paper des dels mitjans locals? El centralisme barceloní es pot combatre des de l'aliança amb la resta de territoris catalans no metropolitans? Perquè no s'impulsa la vegueria de Ponent?

5. Ús dels símbols nacionals: tenim la bandera espanyola permanentment ubicada a la façana de la Paeria i un silenci total envers la situació de persecució a que es sotmet als altres municipis de Ponent, amb contínues denúncies de la subdelegada Manso per les banderes i les declaracions de sobirania. Aposta de la Paeria per la figura dels monarques en inauguracions d'equipaments públics. Quina política cal envers aquests fets?
6. Ús de la llengua: quin compromís institucional hi ha amb el català, és suficient? s'ha de promoure l'ús social de la llengua catalana per part de la Paeria?
7. Memòria històrica: es constata una gran insensibilitat municipal pel manteniment d'honors als feixistes i per manca d'accions de reconeixement, responsabilitat i reparació de les víctimes. Quina política de noms de carrers i d'impuls de referències simbòliques en clau antifeixista i nacional catalana? Alguna regidoria no hauria d'impulsar accions concretes de recollida de dades i de desgreuge públic? Recuperem els valors de la República catalana?
8. Auge del feixisme actual i del unionisme catalanòfob, què es pot fer des de la Paeria? Fem un cordó sanitari des de les entitats de la societat civil fins a les institucions? Com aturar l'entrada de partits xenòfobs a les institucions, mitjans o espais locals?
9. Defensa del patrimoni propi: després de la renúncia dels drets municipals sobre l'edifici del Roser ens trobem amb l'actual situació d'abandó i el trasllat dels actes oficials del Onze a la Seu Vella. Es pot revertir la situació? Les entitats la coneixen i/o la comprenen?
10. Associacionisme municipalista. La Paeria s'ha d'aliar amb altres municipis o regidors catalans per aconseguir quins objectius? Quina relació amb el Segrià i amb les altres comarques sense caure en el provincianisme? I a nivell internacional?

*A LLEIDA
ENGEGUEM
CINC MOTORS
PER CANVIAR-HO
TOT*

